

DRAVSKI VRTINCI

letnik: 16

št: 1

Beseda mentorice

Vsaka ustanova, ki nekaj da nase, ima tudi svoje glasilo. Imamo ga tudi mi. Napolnimo ga s sestavki, ki nastanejo pod našo streho.

Drava je reka, Drava je tudi dom (dijakov). Reka ima svoje vrtince; ti so lepi, lahko tudi nevarni. Naši vrtinci niso nevarni, so pa taki, da dijake za nekaj časa (tri, štiri šolska leta) posrkajo vase, nato pa – ko pride matura – izpustijo iz svojega objema. Nekaj pa po odhodu maturantov ostane: vsebina dravskih vrtincev.

Literarne sestavke in pesmi smo strnili in jih objavljamo v elektronski obliki, kar je zlahka dostopno in ekološko manj oporečno. Niso obsežni, pa nič zato. Pet dijakov je pokazalo svojo spretnost in korajžo, da lahko drugi vidimo in ocenimo, kaj znajo in zmorejo. Verjetno zna še marsikdo, pa si ne upa. Zato avtorjem vse čestitke, vsem drugim pa spodbuda za sodelovanje – drugo leto.

Jasna Šeneker

Vsebina

<i>Svoboda</i>	<i>Samanta Mlakar</i>
<i>Dih upanja</i>	<i>Barbara Nemec</i>
<i>Medena nedolžnost</i>	<i>Barbara Nemec</i>
<i>Smrt polnočnega neba</i>	<i>Viktorija Blažeska</i>
<i>Tiha noč</i>	<i>Vasko Lalkov</i>
<i>Prelepa majhna pustolovščina</i>	<i>Vasko Lalkov</i>
<i>Still got the blues</i>	<i>Petra Arklinič</i>

Samanta Mlakar

Svoboda

*Svoboda pomeni imeti se fajn,
imeti se dobro in se smejati okroglo,
pisati vse mogoče vragolije
in narisati nemogoče fantazije,
družiti s komerkoli se in delati čudeže,
ko svet v najlepšem redu je.*

*Svoboda je kar nekaj in še kaj,
se kar nadaljuje - v neskončnost.
In ko do konca se pride,
preprosto je kar konec svobode.*

Barbara Nemec

Dih upanja

*Listje zdaj šumi in
solza v dlani se topi.
Tvoje roke se odmikajo
in pogledi me prezirajo.*

*Vse je prazno.
Ni več ljubezni,
ki bi pela,
da drug ob drugem bi drhtela.*

*Kje je občutek,
kje je tisto, kar je včasih bilo?
Čas naj bi zacelil rane,
a meni jih ni.*

*Listje še zdaj šumi,
ko meni spomin nate beži.
Ne morem več živeti v temi,
grem na sonce se podat,
da zopet začutim to,
kar midva bila sva
enkrat.*

Barbara Nemeč

Medena nedolžnost

Zaužij, počasi in z občutkom.

*Popelji me v svet nebeških ekstaz,
da začutim tvoj podivjani obraz.*

*Odpri mi vrata vulkanske fantazije,
kjer so razburkane melodije.*

*Zapelji me v pravljичni smeh,
tja, kjer sončni je greh.*

*In odgrnjena je odeja, prežeta
z vonjem medene nedolžnosti.*

Viktorija Blažeska

Smrt polnočnega neba

I

Hodiva. Kamnita, neskončna pot. Potrpežljive zvezde nama velikodušno mečejo kose svoje svetlobe, saj nimajo drugega dela. Noč bi rada zaspala, vendar je spet spila preveč kave. Najin namen je skrivnosten ... Tišina nama bo pomagala. Greva, namreč, ubiti noč ...

II

Dani se. Nikamor se nama ne mudi. Naj se dan začne počasi, sonce mora imeti dovolj časa, da pospravi sceno dogodka. A ni jutranja sončna svetloba le kri polnočnega neba, znamenje novega dneva?

Blagoslov in prekletstvo?

III

Tako se nenehno menjavata dan in noč. Ves svet je vedno pripravljen, da se ta menjava dogaja. Ves svet, razen večnih potnikov, ki to menjavo povzročajo. Greva naprej, moja senca in jaz ...

Vasko Lalkov

Prelepa majhna pustolovščina

Nekega dne je bilo sonce, zvesti prijatelj, visoko na nebu in je grela moje razpoloženje. Kakor je razpoloženje rastlo, tako se je v meni budila želja, da bi šel ven, na prosto. Rad bi se preizkusil in se vrgel v umsko in telesno pustolovščino, da bi lahko hkrati občutil tudi vse njene posledice, opazne in neopazne učinke.

Tako sem premišljeval in se znašel tavajoč v globokem zelenem prostranstvu. Ko sem iskal način, da bi osvojil mogočno in težko obvladljivo zeleno širjavo, se je pred menoj odgrnila naravna zelena zavesa. Za pregrado sem zagledal prelep slap - v objemu neštetihi dreves, ki neprestano šumijo in se pogovarjajo, je bil videti kakor velik bel dragocen biser. Prav ta je bil središče teh šepetov in šumljanja. Kakor da bi bilo med drevesi slišati izmenjavno nešteto lepih misli o slapu, katerega voda se je svetila pod soncem kot neprecenljivo srebro z vdelanimi zlahtnimi kamni. Bila je kot eliksir, ki neprestano pada z neba, nežno modrega kot lepa spomladanska hijacinta. Približal sem se in potopil roko v slap. Voda jo je takoj sprejela in jo začela božati, kakor da bi bila cela stoletja tam, na istem mestu pod slapom.

Povzpel sem se na skale nad slapom in moj pogled je segel do vrhov bližnjih dreves. Tanká modra črta, ki se nikoli ne umiri in ves čas polni praznino s svojim šumenjem in neoporečno čistim zvokom, jih deli na dve strani. Ko sem se naužil prelepega pogleda, ki se mi je nudil, sem sedel na kamen, da bi se spočil po napornem vzponu. Glavo sem naslonil na kamen in pogledal navzgor. Videl sem zelenilo in modrino, ki sta se zlivala, tvorila redko simbiozo odtenkov barv z različnim bleskom in pomenom. Izgubil sem se v občutkih in veliki modrini nad seboj, zaradi katere so misli še bolj zablodile v neskončnosti.

Vasko Lalkov

Tiha noč

*V tihi noči
željni igre
se v mojih širokih zenicah
izmenjujeta strašni, lepi,
kakor sonce svetli
in kakor katran temni
dve v igro ujeti barvi;
čustva in slike močne,
zaradi katerih je srce
ves čas razdvojeno.*

*Steklo gladko
in kristalno jasno
nebeške solze razbijajo;
skozi stoletja dolga
slike dodelane, trdne,
se zdaj počasi podirajo.
Morje nad nami
zdaj čudno barvo rojeva
in z nevidno, a močno silo
požrešno naplavlja
čustva pred sabo.*

*Tisti pa, naiivni in pošteni,
tisti, ki ne znajo lagati,
kakor nemočni otroci,
kakor nepretrpljene nesreče,
gredo slepo v hud boj,
proti kateremu te poti strašne,
vendar lepe, negotove vodijo.*

*Tam pa - čuden boj,
ne z besedo ali orožjem silnim,
temveč s čustvi
v očeh budne podzavesti.
Vse to na nekem mestu,
vsem dobro znanem,
vse to na toplih tleh,
vse to v srcu milem,
na skrivnem prostoru -
vse to v bleščeči toplini,
vse to je tam,
kjer počasi minevajo dnevi.*

Still got the blues for you!

Sedim na vrtečem se stolu. Nagnjena z glavo nazaj hipoma zapiram veke na premagane oči ...

Zvok kitare počasi in previdno prodira v ušesa. Začetek je nežen, vendar ne odneha. Postaja vedno glasnejši, hitrejši in željan obstoja v moji glavi. Ne želi se ustaviti, prihaja vedno globlje in globlje. Čutim ga v najbolj skritem kotičku svojega telesa. Dih se mi ustavlja in zvok kitare ne spusti kisika skozi drhteča usta, ki si želijo vlažnega dotika. Hlastam za zrakom, ki reže prostor, napolnjen z mogočno napetostjo, ki jo čutim po vsej svoji vpojni koži. Zadržim, se tresem ...

Ne morem se upreti. Ritem melodije vodi moje srce. Ustvarja energijo, melodijo, ki ne pozna poti v pozabo. Opaja me z neskončnim občutkom sreče in spomina na trenutke, ki sem jih preživljala ob nežni svetlobi goreče sveče, ki je oddajala svojo rahlo toploto. Čutila sem jo na svoji rahlo navlaženi koži, kako se me dotika in me greje vedno bolj in bolj.

Zvok kitare ne odneha ... popelje me nazaj, na kraj neskončne sreče, neomajne ljubezni, brezskrbnosti, goreče strasti in neobvladljivega poželenja. Ležem na posteljo, ki se mi zdi kakor bel, ogromen kopast oblak, sredi najlepših sanj.

Ponovno skozi nos zaveje nežen, opojen vonj tople, dišeče, goreče sveče, ki čarobnemu spominu ne dopušča pozabe. Zvok kitare in dišeč vonj me neustavljivo omamljata. Prepuščam se tej omami, neskončni melodiji in njenim dovršenim tonom, drhtečim strunam, ki poželjivo zvenijo samo zame. Režejo, se ne ustavljajo, želijo si izpeti in pokazati nepremagljivo moč melodije, ki pričara svet, ki sem ga sanjala in živeła!!!

Ne pozabi me...

Petra Arklinič